ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΡΑΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ

ΥΛΙΓΜΕΝΗ σ' ἕνα μαῦρο μανδύα ποὺ ἔκρυβε τὸ λυγερὸ κορμί της, ἡ κόμησσα Λίλιαν μπῆκε ἄξαφνα, μαζὶ μὲ τὸν σύντροφό της, στὴν ἀγροικία κι' ἔκλεισε ἀπότομα τὴν πόρτα, σὰν νὰ τὴν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος.

—Ἀλλοίμονό σου, ἂν ἀνοίξεις! εἶπε ἀπειλητικὰ στὴν ὥμορφη κόρη τοῦ ἐπιστάτη. Κι' ἔχε τὸ νοῦ σου! Ἂν σὲ ρωτήσει κανεὶς γιὰ μένα, θὰ πῆς πὼς δὲν εἶδες κανένα καὶ δὲν ξέρεις τίποτα!

Ἡ Ρόζα δὲν πρόφτασε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Ἡ πεντάμορφη πυρωδέσποινα κι' ὁ σύντροφός της, εἶχαν γίνει κιόλας ἄφαντοι. Εἶχαν ἀνέβει τὴ στενὴ σκάλα κι' εἶχαν χωθῆ μέσα στὴ σοφίτα. Ἡ κόρη τοῦ ἐπιστάτη, σαστισμένη, βιάστηκε νὰ περάσῃ τὴ διπλὴ ἀμπάρα στὴν πόρτα καὶ νὰ σβύσῃ τὸ φῶς. Ἀπὸ τὶς γρίλλιες τοῦ παραθύρου ξέπαιναν κάθε τόσο ἡ λάμψεις τῶν ἀστραπῶν καὶ νόμιζε κανεὶς πὼς ἡ ἀκατάπαυστες βροντὲς θὰ γκρεμίζανε τὰ οὐράνια...

Χίλιες δυὸ σκέψεις τότε ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ρόζας.

Θυμότανε τὰ ἡλιόλουστα λειβάδια καὶ τὰ πρῶτα λουλούδια τοῦ Ἀπρίλη. Θυμόταν ἀκόμα τὸ γλυκὸ ὅραμα ἑνὸς ὥμορφου καβαλλάρη: ἀπάνω σ' ἕνα κατάμαυρο ἄτι περνοῦσε μακρυά, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη δενδροστοιχία τῆς ἀγρεπαύλεως. Κι' ἡ Ρόζα τότε εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίζῃ ἀπὸ ἕνα παράξενο καὶ τρυφερὸ αἴσθημα. Τὰ μάτια της εἶχαν θαμπώσει ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς. Τὸ ροδαλὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδη καβαλλάρη εἶχε ἀπομείνει στὸ νοῦ της μ' ὅλα τὰ χρώματα ἐκείνης τῆς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας. Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε κι' ἡ Ρόζα δὲν τὸν εἶχε ξαναιδῆ παρὰ δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμα, μὰ τὸν συλλογιζόταν πάντα...

Ἡ Ρόζα ζοῦσε μονάχη, μὲ τὸν πατέρα της σ' ἐκείνη τὴν ἀπέραντη ἐρημιά. Ἀπὸ τὸν πύργο δὲν ἐρχότανε κανείς. Ἤξερε μόνο ὅτι ἡ κόμησσα ἦταν πολὺ ὥμορφη κι' ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τρελὰ ὁ κόμης Ρόμπερτ, ὁ ἄντρας της. Κι' ἀκόμη, ὅτι ὁ πρόσφατος γάμος της δὲν τὴν εἶχε κάνει ν' ἀλλάξῃ τὶς συνήθειές της γιὰ τὶς τρελὲς γιορτὲς καὶ τὰ κυνήγια...

Ἄξαφνα, ἡ καρδιὰ τῆς Ρόζας πῆγε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸν τρόμο: κάποιος καβαλλάρης ἐρχόταν μέσα στὴν ἄγρια θύελλα. Τὴν ἴδια στιγμὴ τ' ἄλογο στάθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι.

Ἡ Ρόζα, λίγο ἀκόμη καὶ θἄχανε τὶς αἰσθήσεις της. Ἄχ! Γιατί εἶχε φύγει ὁ πατέρας της γιὰ νὰ πάῃ στὸν πύργο καὶ τὴν εἶχε ἀφήσει ὁλομόναχη μιὰ τέτοια νύχτα;... Καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο:

—Μητέρα μου! ψιθύρισε δίχως πνοή.

—Ἄνοιξε γρήγορα! τῆς φώναξε μιὰ φωνὴ ἐπιταχτικά.

Ἡ Ρόζα δάγκωσε τὰ χείλη της, γιὰ νὰ πνίξῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου.

—Ἐμπρός, ἄνοιξε! οὐρλιαξε ὁ ἄγνωστος, κι' ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν πόρτα. Ἂν δὲν ἀνοίξῃς, θὰ βάλω φωτιὰ στὸ σπίτι. Πρόσεξε: δὲν μποροῦν νὰ μοῦ ξεφύγουν! Τοὺς εἶδε ὁ πατέρας σου! Παίζεις τὴ ζωή σου! Τέσσερες ὧρες τώρα τοὺς κυνηγάω μὲ τ' ἄλογο καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ μοῦ γλυστρήσουν μέσα ἀπ' τὰ χέρια μου!...

Ἡ κόρη τοῦ ἐπιστάτη τράβηξε τὶς ἀμπάρες.

Ὁ καβαλλάρης — ἦταν ὁ κόμης Ρόμπερτ — ἔδεσε τ' ἄλογο στὴν εἴσοδο, κάτω ἀπὸ τὴν περιπλοκάδα κι' ὥρμησε μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο.

—Ποῦ εἶνε κρυμμένοι; τὴ ρώτησε ἀπειλητικός.

Ἡ Ρόζα, τρομοκρατημένη, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε:

—Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ πέρα...

Κι' ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς κόμης ἔκανε νὰ τὴ σπρώξῃ γιὰ νὰ περάσῃ, ἐπρόσθεσε:

—Ἐπόστασαν μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἔφυγαν πάλι... Ἔφυγαν ἀμέσως!

—Κατὰ ποῦ τράβηξαν; Κατὰ τὸ ποτάμι;

—Μάλιστα... Κατὰ τὸ ποτάμι... εἶπε ψέμματα ἡ Ρόζα. Μὰ θ' ἀναγκαστοῦν νὰ γυρίσουν γρήγορα, γιατὶ τὸ ποτάμι ἔχει ξεχειλίσει!

Ὁ νέος ἔτρεξε στὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου.

—Ἀλήθεια... ἔκανε, κυττάζοντας τὴν πλημμύρα στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν.

—Θὰ εἴσαστε κουρασμένος... Μήπως θέλετε τίποτα... τὸν ρώτησε ἡ Ρόζα μὲ τὴ χαϊδευτικὴ φωνή της.

—Εὐχαριστῶ! Δὲν θέλω τίποτα... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, σὰν νὰ εἶχε ἡμερώσει.

Ἡ Ρόζα ἄναψε τὴ λάμπα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μόλις πρόφτασε νὰ πνίξῃ μιὰ ξαφνικὴ κραυγή. Στὸ χλομὸ καὶ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου, ἀνεγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὥμορφου καβαλλάρη, ποὺ εἶχε ταράξει τὴν καρδιά της.

Μὰ κι' ὁ κόμης Ρόμπερτ ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν ξανθὴ κόρη ποὺ ζοῦσε ὁλομόναχη σ' ἐκείνη τὴν ἀγρέπαυλι. Τὴν εἶχε δῆ δυὸ-τρεῖς φορὲς κατὰ τοὺς προϊνοὺς περιπάτους του μὲ τ' ἄλογό του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ λοιπὸν ξέχασε τὸ δρᾶμα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του μ' ἕνα χαμόγελο. Ἡ Ρόζα τὸ γέμισε φιλιά, κλαίγοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησί της.

—Μὴ τοὺς κάνετε κακό! τὸν παρακάλεσε. Μὴ τοὺς κάνετε κακό! Κι' ἔπειτα, μ' αὐτὸν τὸν ἄγριο καιρό, πῶς θὰ μπορέσετε νὰ τοὺς φτάσετε;...

Τὰ μάτια τοῦ νέου πῆραν πάλι τὴ σκληρή τους ἔκφρασι.

—Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

—Ρόζα!

—Ἔ, λοιπόν, Ρόζα, τῆς ξαναεῖπε ὁ κόμης, θὰ περιμένοι νὰ σταματήσῃ ἡ καταιγίδα. Πονοῦν τὰ κόκκαλά μου ἀπὸ τὴν κούρασι... Ἄ! Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω!...

—Ξεκουρασθῆτε λιγάκι... τοῦ εἶπε παρακλητικὰ ἡ Ρόζα. Θὰ προσέχω ἐγώ...

Ὁ κόμης Ρόμπερτ ἔβγαλε τὸ μανδύα του ποὺ εἶχε μουσκέψει ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ ντιβάνι, κοντὰ στὸ μεγάλο τζάκι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅπως ἦταν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν κούρασι, ἀποκοιμήθηκε βαρειά.

—Ὄχι! Ὄχι!... Μὴ φύγετε!...

Ἡ Ρόζα, δίχως νὰ ξέρῃ τί κάνει, πῆγε τότε κοντά του, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ στάθηκε καὶ τὸν κύτταζε σὰν μαγεμένη. Μὲ τὴ ματιά της χάϊδευε τὸ ἀριστοκρατικό του πρόσωπο, τὸ ὥμορφο στόμα, τὸ πλατὺ μέτωπο καὶ τὰ γυαλιστερὰ καὶ μετάξινα μαλλιά του. Ἡ καρδιά της εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ἔρωτα καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔπαψε πειὰ νὰ εἶνε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ἡ κινήσεις ἔγιναν μηχανικές. Ἔσβυσε τὸ φῶς, γύρισε πάλι ἀθόρυβα κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν ἐφίλησε ἀπαλὰ στὰ χείλη.

Ὁ κόμης, σὰν νὰ ξύπνησε, ἄπλωσε τὰ χέρια του. Ἦταν ἄραγε ἡ γοητεία ἑνὸς ὀνείρου; Θαμπωμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνο του, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῆ παράφορα στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὰ μαλλιά...

Ἡ Ρόζα, μὲ μιὰ κραυγὴ τρόμου, τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τὴ ζάλη της.

—Λίλιαν! Λίλιαν! φώναξε ὁ κόμης Ρόμπερτ, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία.

Τ' ὄνομα ποὺ πρόφερε κατὰ λάθος, τὸν ξύπνησε ὁλότελα καὶ τὸν ἐπανέφερε στὴν πραγματικότητα. Πετάχτηκε ὄρθιος καὶ φώναξε:

—Θὰ σὲ ξαναδῶ! Θὰ σὲ σκοτώσω! Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς!

Ἡ Ρόζα ἔσφιγγε μὲ τὰ χέρια τὸ λαιμό της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πνίξῃ τ' ἀναφυλλητὰ ποὺ φούσκωναν τὸ στῆθος της.

—Λίλιαν!... ψιθύρισε, μὲ χαμένα μάτια, ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ τὸ μῖσος. Νόμιζε ὅτι ἦταν ἡ Λίλιαν!...

Ὁ κόμης ἔβγαλε τὴν ἀμπάρα, ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας κεραυνὸς τράνταξε ὅλο τὸ σπίτι. Ἡ Ρόζα τότε, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ τοῦ νέου:

—Ὄχι! Ὄχι! Μὴ φεύγετε! τοῦ φώναξε ἱκετευτικά.

Τὰ νεῦρα της, μέσα στὸ ἀνάλαφρο καὶ λεπτοκαμωμένο κορμί της εἶχαν γίνει ἀτσάλινα. Ὁ κόμης θέλησε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ χέρια της μ' ἀπότομο τρόπο. Τέλος, ἔξαλλος ἀπὸ τὸ θυμό του, τὴν ἔσπρωξε μακρυὰ του κι' ὥρμησε γιὰ νὰ φύγῃ. Μὰ πρὶν προφτάσει νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι, ἡ Ρόζα, μ' ἕνα τραγικὸ γέλιο, τοῦ φώναξε, δείχνοντας τὴ στενὴ καὶ σκοτεινὴ σκάλα.

—Εἶν' ἐδῶ! Εἶνε κρυμένοι στὴ σοφίτα!

Κι' ἔπειτα χάθηκε μέσα στὸ ζοφερὸ σκοτάδι. Ὁ κόμης Ρόμπερτ, σαστισμένος, δὲν πρόφτασε νὰ τὴν κρατήσῃ. Μιὰ στιγμὴ μόνο, στὴ λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς, τὴν εἶδε νὰ τρέχῃ ἀπελπισμένα μέσα στὴ βροχὴ κατὰ τὸ ποτάμι...

Ξέχασε τότε τὴν ἐκδίκησί του καὶ μπροστὰ στὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο ξέσπασμα τοῦ τρυφεροῦ ἔρωτος τῆς Ρόζας, ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὸν πόνο...

Μὰ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ τὴ βρῆ. Τοῦ φάνηκε μόνο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτανε κοντὰ στὴ μεγάλη γέφυρα, ὅτι τὴν εἶδε, στὴν κόκκινη λάμψη ἑνὸς κεραυνοῦ, νὰ πέφτῃ στὸ ποτάμι...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΡΑΥ